

hvorpaa han varetog de smaas Interesser — og jeg har, haaber jeg, tillige udtalt min varme Anerkendelse af, at det ærede Medlem varetog dem, og i mangt og meget den Maade, hvorpaa han varetog dem — tillige varetog dem paa en saadan Maade, at det gavtede i agitatorisk Henseende, vil jeg som et Eksempel herpaa nævne det, det ærede Medlem talte om i Gaar, om en gammel 70-aarig Banevogterovre i Nærheden af Odense. Se, man kan jo naturligvis, som det ærede Medlem ogsaa før gjorde, tage et saadant Eksempel frem, fremstille det her for det høje Ting, og det gaar jo ogsaa videre ud i Bladene — og mange af os tale jo ogsaa til Dels med Henblik paa Bladene — men det forekommer mig, at naar man gør det med et saa specielt Eksempel, som det, det ærede Medlem her drog frem, kan det kun siges at være af agitatoriske Hensyn. Hvis det eneste Formaal for det ærede Medlem nemlig er dette at bøde paa et saadant Forhold, som han finder er urigtigt, er den lige Vej for det ærede Medlem at gaa, naar han opdager saadanne Tilfælde, han ikke synes om, den at gaa til Administrationen. Nu kan jeg overmaade vel tænke mig, at en Rigsdagsmand ikke altid er lige vel anset af Administrationen — for det er vel saa, at mange Rigsdagsmænd møde med Hvert ude fra og skulle sørge for det og det — men jeg kan ikke tro andet, end at naar en Rigsdagsmand kommer, egentlig ikke som Rigsdagsmand, men som Menneske, for at bringe et Forhold paa Tale uden noget som helst — det er klart af Ærendets Art — egennyttigt Hensyn, men udelukkende for at gavne paa et Sted, hvor han mener, der er noget, der er galt, naar en Rigsdagsmand kommer paa denne Maade, vil Administrationen dog sikkert modtage ham med stor Velvilje. Men ad den Vej, det ærede Medlem er gaaet — hvis man da ellers sætter Pris paa at staa med den Baggrund, som den, det ærede Medlem skaffer sig — var det en uhyre let Sag for os alle sammen at gøre noget lignende. Naar jeg før bemærkede, at man ikke i mindste Maade skulde lade haant om de mange Foranstaltninger til at raade Bod paa Samfundets Brøst, ikke alene i materiel Henseende men ogsaa i andre Maader, vil det ærede Medlem maa-ske sige — jeg har i alt Fald hør det sige før, om end ikke af det ærede Medlem — at der gør sig megen falsk Følelse gældende i saadanne Forhold. Det vide vi alle, det kan ikke undgaas, det findes i store og smaa Forhold, der er

Snobber overalt, nogle snobbe opefter, andre snobbe nedefter. Det Forhold maa vi finde os i, det er ikke noget, der i mindste Maade angriber det naturlige i, at saadanne Foranstaltninger komme frem fra privat Side i Samfundet.

Der er et andet Forhold, jeg kunde ønske at omtale i denne Forbindelse, og det er et Forhold, som jeg ogsaa ved, ligesom det ærede Medlem varmt paa Sinde: Samfundets Pligt over for Børnene, over for Menneskene i den Alder, hvor Spiren lægges til det gode og onde i Livet. Jeg vil imidlertid afstaa derfra, da jeg fra Formandspladsen i Dag har erfaret, at der vil blive stillet Forespørgsel derom, saa det er naturligt ikke at komme dybere ind derpaa. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Staten her har fulde Betingelser for at kunne bringe Lykke til flere og flere, og det er ikke den mindste Op-gave, der paahviler dem, der deltage i Lovgivningsmagten, at yde deres Bidrag dertil; men jeg mener rigtignok ogsaa tillige, at denne Gerning ikke nøder os til at afstaa fra at udføre Statsformaal, som ikke tage direkte Sigte derpaa. Og der skal jeg ærlig vedkende mig, at jeg er ikke enig med det ærede Medlem og andre Medlemmer, som have taget Ordet angaaende det, som Staten anvender paa vort Forsvar. Jeg kan ikke være med til i mindste Maade at bruge — med den Foragt, hvormed det bruges. — Ordet Militarisme om Bestræbelserne herhjemme for at hævde Landets Forsvar. Jeg har ikke set her hjemme og ikke kunnet se i, hvad man kalder Militarisme, andet end en Bestræbelse, en pligtmæssig Omsorg for, at Staten under krigerske Overfald, Sideoverfald, kan hævde sin Neutralitet.

Saa vil jeg gerne berøre en Ting fra min Valgkreds, jeg skal gøre det ganske kort. Jeg savner paa Finansloven Forslag til en Bevilling, som jeg havde troet, vilde findes der, nemlig en Bevilling til at raade Bod paa de snart temmelig fortvivlede Forhold, vi leve under ude paa Frederiksberg, i Nærheden af Frederiksberg Station med Hensyn til Jærnbaneoverkørsler. Jeg ved saare vel, at det er et Spørgsmaal, der høres under Banegaardsforholdene her i Kjøbenhavn, der nu i den nærmeste Fremtid ville blive gjorte til Genstand for speciel Behandling. Men Befolkningen i Frederiksberg og omliggende stærkt bebyggede Dele er vokset i en saadan Grad, og Togenes Antal er vokset saa stærkt, at der stundom er saare uhyggelige Forhold til Stede. Jeg tænker her særlig paa den Jærnbane.